

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Czarnecka

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2017 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko J. W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 24 października 2016 roku

w sprawie o sygnaturze akt: I C 500/16

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 120 zł tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Anna Czarnecka

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 grudnia 2015 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od J. W. kwoty 169,37 zł, wynikającej z faktury VAT nr (...), tytułem zapłaty za wznowienie dostawy gazu przerwanej z winy odbiorcy wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz kosztami procesu.

Wyrokiem z dnia 24 października 2016 roku Sąd Rejonowy w Szamotułach oddalił powództwo (pkt 1) oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2).

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i uznanie, że do wykazania zasadności obciążenia pozwanej opłatą z tytułu wznowienia dostaw paliwa gazowego niezbędne było przedłożenie faktur VAT świadczących o istniejącym uprzednio zadłużeniu, a także przedłożenia wezwania do zapłaty z informacją o istniejącym zadłużeniu, a nadto przyjęcie, że Sąd winien dokonać oceny prawidłowości procedury poprzedzającej wznowienie dostaw i obciążenie pozwanej opłatą za wznowienie, a w konsekwencji bezzasadne uznanie, że powód nie był uprawniony do wstrzymania dostaw i zdemontowania gazomierza, podczas gdy nieuprawnione było ocenianie prawidłowości wstrzymania dostaw, a Sąd bezpodstawnie i bez dokonania wszechstronnej analizy sprawy uznał, że nie zaistniały warunki uprawniające powoda do wstrzymania dostaw paliwa gazowego;

2. naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 217 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c. mające wpływ na wynik postępowania przez niedoręczenie powodowi odpisu sprzeciwu pozwanej i pozbawienie powoda możliwości ustosunkowania się do

twierdzeń i zarzutów w nim zawartych przed wyznaczoną rozprawą, podczas gdy powód na etapie składania pozwu nie mógł przewidzieć wszystkich zarzutów podnoszonych przez pozwaną i został pozbawiony prawa przedstawienia Sądowi wskazanych w uzasadnieniu dokumentów;

3. naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. mające wpływ na wynik postępowania poprzez dokonanie dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i błędnym uznaniu, że powód nie wykazał zasadności roszczenia, podczas gdy pozwana w toku sprawy uregulowała zaległość z tytułu pobranego paliwa gazowego, przyznając tym samym, że istniała podstawa wstrzymania dostaw gazu.

Apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, tj. zasądzenie od pozwanej 169,37 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty, a ponadto kosztów procesu za obie instancje.

Zgodnie z treścią art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zostało ograniczone do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy na podstawie zebranego w sprawie i właściwie ocenionego materiału dowodowego, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy przyjął jako własne (art. 382 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.) i stały się one podstawą orzekania odnośnie zgłoszonego przez powódkę żądania. Sąd Okręgowy podzielił także przedstawione przez Sąd Rejonowy rozważania prawne.

Odnosząc się do najdalej idącego zarzutu - pozbawienia możliwości ustosunkowania się do twierdzeń pozwanej, w ocenie Sądu Okręgowego nie był on zasadny.

Przedmiotowa sprawa została zainicjowana pozwem złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym. W tym postępowaniu zgodnie z treścią art. 505³¹ § 1 k.p.c. powód wnosi pisma wyłącznie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego. Nadto jeżeli pozwany dokona wyboru wnoszenia pism procesowych za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, także i on dalsze pisma w sprawie wnosi wyłącznie za pośrednictwem tego systemu (art. 505³¹ § 2 k.p.c.). W konsekwencji sprzeciw od wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty może być wniesiony w formie papierowej, bądź elektronicznej. Należy wyjaśnić, że w elektronicznym postępowaniu upominawczym akta sprawy prowadzone są w systemie teleinformatycznym, zatem w razie wniesienia pisma w postaci papierowej sporządza się jego cyfrowe odwzorowanie i umieszcza się je w tych aktach, a pisma w postaci papierowej przechowuje się w pomocniczym zbiorze dokumentów - § 268 rozp. Ministra Sprawiedliwości z 23 grudnia 2015 r. Regulamin urzędowania Sądów powszechnych (Dz. U. 2015, poz. 2316 ze zm.). Innymi słowy, nawet w przypadku wniesienia sprzeciwu w formie papierowej, tzw. e-sąd nie doręcza powodowi odpisu sprzeciwu, tylko umieszcza go w systemie teleinformatycznym, a umieszczenie pisma w tym systemie zastępuje jego przesłanie na konto użytkownika (tj. powoda lub jego pełnomocnika). W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy ustalił, że wniesiony przez pozwaną sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym został wprowadzony do systemu teleinformatycznego (k 82), co w tym postępowaniu oznacza, że pełnomocnik powódki go otrzymał i mógł się z nim zapoznać. W tej sytuacji zgłoszony w apelacji zarzut niedoręczenia odpisu sprzeciwu jest pozbawiony podstaw. Por. także art. 132 § 1² k.p.c.

Co zaś się tyczy zarzutu doręczenia pełnomocnikowi powódki odpowiedzi na pozew już po wydaniu wyroku, Sąd Okręgowy zauważa, że wbrew dyspozycji art. 132 § 1 k.p.c. w treści odpowiedzi na pozew nie zostało zawarte oświadczenie o doręczeniu odpisu pisma pełnomocnikowi powódki albo o jego nadaniu przesyłką poleconą, czego konsekwencją winien być zwrot tego pisma bez wzywania do usunięcia tego braku, a co uszło uwadze Sądu Rejonowego. Mamy więc niewątpliwie do czynienia z uchybieniem, dlatego Sąd Okręgowy nie brał pod uwagę treści

odpowiedzi na pozew. Stwierdzić jednak należy, że ostatecznie powód nie był pozbawiony możliwości obrony, a nadto uchybienie to nie miało wpływu na treść rozstrzygnięcia. Wszystkie zarzuty pozwanej zostały bowiem podniesione w złożonym wcześniej sprzeciwie, łącznie z tym, że w sprzeciwie pozwana zakwestionowała zasadność demontażu licznika z jej winy, zatem powódka mogła się do tych zarzutów w pełni odnieść, a Sąd miał obowiązek uwzględnić stanowisko pozwanej.

Przechodząc natomiast do oceny zgłoszonego przez powódkę roszczenia o zapłatę wskazać trzeba, że skoro pozwana kwestionowała w ogóle zasadność wystawienia faktury VAT nr (...), która obejmowała sporną należność w kwocie 169,37 zł tytułem kosztów wznowienia dostaw gazu z winy odbiorcy, to na powódce spoczywał ciężar wykazania dochodzonego roszczenia co do zasady i wysokości (art. 6 k.c.).

Podstawą zgłoszonego przez powódkę roszczenia o zapłatę kwoty 169,37 zł było ponowne podłączenie licznika gazu na skutek uprzedniego zdemontowania go z winy odbiorcy (k. 25), który posiadał zaległości w zapłacie należności z tytułu dostaw gazu (k.2). Tymczasem pozwana kwestionowała, aby posiadała zaległości w płatnościach, aby była wzywana do uregulowania należności pod rygorem demontażu gazomierza i twierdziła, że zapłaciła żadaną przez powódkę kwotę, bo była w sytuacji przymusowej, spowodowanej odłączeniem gazu w sezonie zimowym (k. 5).

Na powódce spoczywał zatem ciężar wykazania, że spełnione zostały przesłanki do obciążenia pozwanej kosztami wstrzymania i wznowienia dostarczania paliwa. W tej sytuacji procedura poprzedzająca wznowienie dostaw gazu podlegała badaniu, bowiem przesłanką dochodzonego roszczenia nie jest samo wznowienie dostaw gazu, lecz ich wznowienie **z winy odbiorcy**. W szczególności, w związku z treścią art. 6b ust. 3 w zw. z art. 6b ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. 2017 poz. 220 ze zm.), powód winien wykazać, że w związku z ze zwłoką w zapłacie należności za dostawę gazu przekraczającą 30 dni od daty wymagalności, **powiadomił odbiorcę na piśmie o zamiarze wstrzymania dostaw gazu, jeżeli odbiorca nie ureguluje zaległych i bieżących należności w okresie 14 dni od dnia otrzymania tego powiadomienia**. To zawiadomienie ma dać możliwość odbiorcy niedopuszczenia do wstrzymania dostawy paliw poprzez dokonanie wymaganej zapłaty lub też wszczęcie postępowania reklamacyjnego (art. 6c ustawy), bo w przypadku złożenia reklamacji w wymaganym terminie, nie wstrzymuje się dostarczania paliw gazowych do czasu jej rozpatrzenia (art. 6c ust. 1 ustawy). Powód nie sprostął temu obowiązkowi dowodowemu. Skoro nie nastąpiło wymagane przepisem powiadomienie, nie zachodziła podstawa do wstrzymania dostawy gazu, a zatem nie można przyjąć, że wznowienie dostawy winno nastąpić na koszt odbiorcy. Dodatkowo stwierdzić trzeba, że powódka nie wykazała także wysokości żądania, bo określając kwotę tytułem wznowienia dostawy gazu przerwanej z winy odbiorcy - 169,37 zł, nie powołała się na taryfę obowiązującą w dacie montażu licznika gazu tj. **10 grudnia 2014 r.**, lecz na taryfę zatwierdzoną decyzją z **17 grudnia 2014r.**, która mogła być stosowana nie wcześniej niż po upływie 14 dni od jej opublikowania (k. 24,25,32-33).

W konsekwencji należało uznać, że powódka nie wykazała dochodzonego roszczenia co do zasady ani co do wysokości, co prowadzić musiało do oddalenia apelacji, o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., jak w pkt I. sentencji. O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w pkt II. sentencji na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. Powód przegrał apelację w całości, zatem zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy winien zwrócić pozwanej poniesione przez nią koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Pozwana była w tym postępowaniu reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, zatem poniosła koszt jego wynagrodzenia, które na podstawie obowiązujących przepisów przy wartości przedmiotu zaskarżenia 168 zł podlega zwrotowi w kwocie 120 zł - § 2 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 in fine rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 poz. 1804 ze zm.).

SSO Anna Czarnecka